

Kuřačky a spasitelky

Anna Saavedra

2011

„Třikrát se vzduch zachvěl hlasem hromu. Poprvé, když jsem objevila tátovu desku Janis Joplin. Podruhé, když jsem si přečetla básně Patti Smith. Potřetí, když jsem uviděla portrét Fridy Kahlo. Proto ti říkám: Jdi za svou extází.“

V textu jsou použity úryvky ze hry Antona Pavloviče Čechova Tři sestry v překladu Leoše Suchařípy.

Tento text je autorským dílem a je chráněn dle autorského zákona.

Bez příslušného svolení není nikdo oprávněn tento text jakýmkoliv způsobem upravovat a užívat.

Poskytnutí tohoto textu další osobě za jiným účelem než je jeho divadelní nastudování je povoleno pouze se souhlasem DILIA.

Porušení tohoto zákazu a užití textu bez příslušného svolení je porušením autorského práva resp. práv souvisejících s autorským právem a zakládá občanskoprávní i trestněprávní odpovědnost.

V případě zájmu o užití tohoto textu se obraťte na divadelní oddělení DILIA na tel. 266 199 823,

amatérská sdružení se mohou obracet přímo na tel. 266 199 845.

WWW.DILIA.CZ

Osoby:

Olga

Máša

Iri

Natálie

Andrej

Baronek

Jan

Pan Petr

Modrá liška

1.

Příprava na oslavu. Sestry za stolem. Sedí nehnutě. Pod nosem mají bílý obláček peroxidové pěny. Ticho.

Olga: Dnes je to přesně rok, co umřel otec, pátého května. Tys měla svátek.

Iri: Jak dlouho ještě?

Ticho. Odbíjejí hodiny.

Olga: Hodiny tenkrát také odbíjely.

Iri: Jak dlouho ještě?

Olga: Ještě dvacet minut.

Iri: Ale-

Olga: Musíš vydržet.

Iri: Štípe to.

Olga: Já vím. Pokus se- Musíš to vydržet.

Tma.

2.

Příprava na oslavu. Sestry za stolem. Stejná situace o rok později. Odbíjejí hodiny.

Olga: Hodiny tenkrát také odbíjely, když otec umřel.

Iri: Jak dlouho ještě?

Olga: Už brzy.

Máša: Je to tak ubíjející.

Olga: Odbíjející.

Iri: Tak už mám zase svátek.

Olga: My víme.

Máša: Co?

Olga: Svátek.

Máša: No jo, my víme. Jsme o rok starší. Máš zase svátek.

Tma.

3.

Příprava na oslavu. Sestry za stolem. Stejná situace.

Iri: Jak dlouho ještě?

Olga: *podívá se na hodiny* Ted'.

Iri: Hurá!

Máša: Už je to za námi. Konečně.

Otírají si peroxid kapesníčkem.

Máša: Neoleptalo mě to?

Olga: Ukaž?

Iri: Za chvíli přijdou. Těším se. Tiká mi ret. Mentolku?

Máša: Já jen...večer ještě něco mám. Tak abych neměla rudou skvrnu pod nosem.

Olga: V pořádku. Nic tam nemáš.

Iri: Je všechno připravené?

Olga: Co máš večer? Myslela jsem, že budeme spolu.

Máša: Něco...

Olga: Tajnosnubná. Už zase?

Máša: Nechci to zakřiknout, ale... Bude perfektní.

Olga: Už zase?

Iri: Ale no tak, já jsem tady. Sem se dívejte.

Olga: Všechno je připravené. Chlebíčky. Dort. Víno se chladí.

Iri: Jednohubky?

Máša: Můžu si zakouřit?

Olga: Už zase?

Máša: Ještě pořád.

Olga: Kuřačky nikdo nechce, v dnešní době. Kuřačko, smrdíš, píšou na zdech.

Máša: Ti toho píšou...na zdech...no!

Olga: Zamysli se nad tím, prosím tě

Máša: Co máš pořád?

Olga: Nic. A ty?

Máša: Nic. Zatím. Ale kdo ví... Myslím, že bude perfektní. Tentokrát. Určitě bude.

Budeperfektní budeperfektní budeperfektní-

Olga: No-

Iri: A dost. Stačilo. Tady jsem, sem se dívejte. Tohle je můj den. Můj svátek. Takže- Jak vypadám?

Máša: Pořád stejně. Jako vlahý jara květ. Nebo spíš keř?

Iri: Sendvičové květy! Aplikace na šaty. Dobrý, ne? Můj vynález!

Olga: Moc ti to sluší, moc. I Máša vypadá skvěle, když zrovna nedýmá. Jenom já jsem tak nějak –

Máša: Starší? Takhle vypadáš už od druhé třídy. Málo se usmíváš.

Olga: Zřejmě nemám důvod, když vidím, kolik je kolem nás utrpení.

Máša: Utrpení je, jak bereš všechno vážně. Žiješ schovaná za novinami.

Olga: Utrpení je vážná věc. Zamysli se například nad otázkou, proč je svět navzdory boží přítomnosti –

Máša si zapaluje cigaretu.

Olga: Kuřačko, smrdíš!

Máša: Ticho tam.

Iri: Uvolni se trochu. Ty taky.

Máša: Jsem v očekávání, brouku.

Olga: V čemže?

Iri: Tak něco prozrad'.

Máša: Nee.

Iri: Naznač... Kolik mu je?

Máša vytahuje noviny.

Iri: *zklamaně* Na inzerát?

Olga: VŠ-183-37-svob-kuř-hledá svob-do 35ti-kuř i nekuř? Tak kdo se tady schovává za novinami.

Máša opět noviny sbalí.

Olga: Stálobarevný, vodotěsný, v kolektivu oblíbený?

Iri: Jen tě škádlíme, miláčku. No tak...povídej...

Máša: Nic. Nic ze mě nedostanete.

Olga: Nějaká hřivna, v zemi sto let zakopaná, na tebe čekala, až ji vykopeš.

Máša: Nevěříš?

Olga: Zkus hádat...

Máša: Náhodou...

Olga: Vykopat nepotřebuje? Omést pavučiny? Zachránit tak trochu? Opět tvůj spasitelský syndrom křížený s bájnou lhavostí?

Máša: Snídalas vtipnou kaší?

Iri: Ach jo.

Máša: Tentokrát je to jinak. Chodím na kurzy afirmace, víš?

Olga: Víím. Záměrně to ponechávám bez komentáře.

Iri: Co je to aformace?

Máša: Afirmace.

Olga: Deformace.

Máša: Myslíš deflorace?

Olga: Fuj! Jsi vulgární...

Máša: No jistě, to je vulgární, to bylo v tomhle domě vždycky fuj, že?

Iri: Tak co to je ta afirmace?

Olga: Vyšinutá představa, že se realita přizpůsobí tvým přáním.

Iri: Aha. To je celkem fajn. Já tomu věřím.

Olga: Ty si to ještě můžeš dovolit, miláčku.

Iri: A funguje to?

Máša: Zaručeně.

Olga: Jen si musíš zaplatit kurz a pak opakovat pořád dokola nějakou banální mozek otupující frázi, nejlépe ráno a večer před zrcadlem v koupelně.

Iri: Něco jako modlitba?

Olga: Ale bez Boha.

Máša: Bez Boha. Díkybohu... Bůh mi zatím ve vztazích moc nepomohl. Spíš naopak.

Olga: A dost, ticho už. Jsi cynická.

Iri: Kolik je hodin? Už tu měli být...

Máša: Zase čekáme.

Olga: No jistě. My přece máme času dost.

Iri: Tak pozor! Afirmace. Aťužpřijdou aťužpřidou aťužpřijdou-

Ozve se zvonek.

Iri: Chacha! Funguje to.

Máša: Chacha!

Olga: Ale to je absurdní!

Iri běží otevřít. Olga si upravuje šaty. Máša si chce zapálit další cigaretu. Olga jí v tom důrazně zabrání. Vstupuje Andrej. Přináší Iri v náručí. Za nimi vstupují Baronek a Jan. Poslední přichází Natálie v nápadně těsném leopardím overalu.

Andrej: Sestřička, sestřička, jako pírkó lehoučká. Tak nás tady máte! Ha!

Baronek: Dobrý večer.

Máša: Aby byl, hlavně aby byl. Hlavněabybyl hlavněabybyl...

Olga: Pojd'te se posadit, máme dort.

Natálie: Ahoj, ahoj, ráda vás vidím. Dobrý den. Teda večer. Vlastně.

Máša: Olze A to- co je to? Posední Sandokanův výkřik?

Olga: Balónová lýtka a zvířecí motivy?

Máša: Oslepla jsem, takový nevкус, jsem slepá, oslepla jsem.

Olga: Tst!

Iri: Dárky! Dárky! Dárky!

Baronek: Pro tebe, srdíčko.

Iri: Neříkej mi tak...tady ne. Knížka?

Baronek: Je to tak.

Iri: Ale tu jsi mi dal už loni na Velikonoce...

Baronek: Ne, to není možné.

Jan: To je trapas, co?!

Olga: To nevadí, tak si ji přečteš znovu, ne?

Iri: No.

Baronek: Je to výjimečná kniha, hodně pro mě znamená. Pořád jsem ji měl v hlavě, až jsem úplně zapomněl, že... Nezlob se, prosím tě.

Jan: Trapásek!

Andrej: Pro tebe!

Iri: Jééé... *chvíle trapného ticha...*

Andrej: To vybírala Natálie. Ona tomu rozumí líp než my, chlapi, že ano, chlapi?

Iri: Jéje.

Máša: No, jéje.

Iri: Děkuju...Natálie. Co to je?

Natálie: Ta malá kabelka je na kosmetiku. A ta velká kabelka, to je kabelka.
Jako...normální kabelka, no. Na všechno.

Máša: Čili kabelka obecná.

Natálie: Na holčičí věci, myslím.

Andrej: Posad' se k nám přece.

Iri: A ta prostřední kabelka je na co?

Natálie: Ta prostřední kabelka, ta je na věci jako třeba taky na kosmetiku. Na větší kosmetiku například.

Andrej: Natálie je teď dealerka.

Máša: Velmi vzrušující. Povídej.

Andrej: Dealuje kosmetiku, vid', Natálie?

Máša: Malou nebo i prostřední?

Andrej: Jde jí to skvěle. Je to vycházející hvězda kosmetického...dealerství.

Olga: No tak se napijeme. A vy?

Jan: Rádi.

Máša: Velmi.

Baronek: Jistě.

Olga: Výborně. Moment... Chce někdo odlívat?

Baronek: Odlívat? Co jako?

Olga: To je taková tradice u nás, v naší rodině...přípitek oslavenci. A zároveň malá přímlovná modlitbička, zbožné přání, během nějž se odlije trocha vína tam do té misky. Ano, tam, kde stojí ta soška-

Máša: Liška.

Jan: Proč je ta liška modrá?

Olga: Abyste rozuměli, náš otec-

Máša: Když byl ještě mezi námi-

Iri: Byl hrozně pověřivý. On si tuhle sošku přivezl odněkud ze stepi-

Olga: Tehdy ještě ze Sovětského svazu-

Máša: No, z Ruska prostě-

Iri: Ale spíš to bylo Mongolsko nebo někde tam, dostal ji od místního kouzelníka, šamana, alespoň to tak vyprávěl-

Máša: On zkrátka věřil, že ta liška je nějaký dobrý duch, ochranný duch našeho domu, téhle rodiny-

Olga: A že je třeba si ji předcházet drobnými dary a obětinami-

Máša: Abychom byli zdraví, spokojení a tak dál a tak dál-

Iri: Zní to možná legračně-

Olga: Je to orientální božstvo. Modré lišky byly už od starověku uctívány jako patronky šťastných domovů, šťastných žen, šťastných dětí, lásky a plodnosti- Promiňte.

Baronek: Pohanské kulty?

Iri: To se nedá tak říct. Otec byl prostě-

Andrej: Rusofil, no. Dnes už to můžeme říct. Byl to prostě poslední rusofil v téhle zemi.

Baronek: Tak proto ten samovar na skříni? Říká se tomu samovar, že?

Iri: Hm.

Jan: A proto máte ty divný jména. To je z nějaký ruský knížky?

Iri: Zkus hádat.

Jan: Já nevím.

Baronek: Vojna a mír?

Iri: Nee.

Baronek: Evžen Oněgin!

Iri: Pořádně se na nás podívej.

Baronek: Labutí... jezero?

Olga: To je balet, proboha. Nebud'te takový ignorant. Z čeho jste maturoval?

Baronek: Promiňte.

Iri: Hádej! Hádej!

Baronek: Eh... Tak co ještě znám...

Jan: Mrtvé duše?

Baronek: Hovado!

Iri: No!

Jan: Dáme se podat, krásko.

Iri: Olga, Irina a Máša. Tři sestry. A taky Andrej samozřejmě.

Baronek: Aha! To mi vůbec nedošlo.

Andrej: Otec měl svoje nemožné, pitomé vrtochy.

Olga: Proč to říkáš?

Máša: Buď rád, že se nejmenuješ Oleg... Nebo Kuzma!

Jan: Kuzma? To je fakt jméno, jo?

Máša: Jo.

Andrej: Poslední rusofil... A víš co? Je to pro mě úleva, že už nemusím poslouchat nějaké otcovy sáhodlouhé děsně chytré promluvy, že už mě nikdo nekritizuje, nikdo mi nic nevyčítá a nenutí mě k absurdním věcem jako podstrojovat lišce a nahlas předčítat klasiky a běhat deset kilometrů denně-

Máša: Je to vidět, že už neběháš. Mimochodem.

Andrej: No co, přibral jsem, přibral. Mně je to fuk. Už je to za námi. A pijme, přátelé, na zdraví mojí skvělé sestřičky!

Baronek: Na tvoje zdraví, srdí- eh, na zdraví.

Iri: Děkuju, díky, že jste přišli. Vážně.

Olga: Hudba!

O několik hodin později, osazenstvo rozptýleno do několika menších skupinek,

Natálie na pohovce s Janem, Iri a Máša je pozorují, Andrej s Baronkem u knihovny, v pozadí Olga nenápadně odlévá do misky lišce.

Máša: Vždycky jsem si myslela, že náš bratr má vkus. A vidíš. Nemá.

Zapaluje si cigaretu.

Andrej: Hele, Kafka!

Baronek: Krásné vydání.

Andrej: Toho jsem nečetl sto let! Nejspíš proto, že nás otec na svoji knihovnu nenechal sáhnout. Bože! Jestli se vám něco líbí, tak si to klidně půjčte. No půjčte si to. Nebo si to rovnou vemte. Vemte si to! Vemte si to klidně všechno.

Jan: Tak jak dlouho už spolu chodíte?

Natálie: Nějakou dobu už jo.

Jan: Je o dost starší, není?

Natálie: To se mi právě líbí.

Jan: Jste na starší?

Natálie: I na mladší. Jak se to vezme. A vy?

Jan: Mně se líbí hlavně ženský, co si jdou za svým.

Natálie se směje.

Iri: Leopardí vzory. Odkdy se to zase nosí?

Máša: Od nikdy. Od vždycky. Už čtrnáct tisíc let nejmíň, zhruba od neolitu. A evidentně stále s očekávatelným výsledkem. Obušku, z pytle ven. Nechci být vulgární...

Iri: Občas jsi.

Máša: Já vím. Ale jen verbálně, bohužel. Vidíš ten výstřih...to je prostě ubohost.

Iri: Výloha masny. On se tam prostě člověk musí dívat, i kdyby nechtěl. A všechno se tam třese, huhuhu, jen vypadnout.

Máša: Možná je to nějaká prehistorická výbava...Když ještě muži byli lovci, museli pořád koukat na tu zvěř, víš... Ten vizuální vjem - zvířecí vzorek - jim prostě zatemní mozek a konec. Pak také zhoubný vliv pornografie samozřejmě.

Iri: O pornografii toho moc nevím...

Jan vypráví vtip ad libidum. Natálie se přehnaně nahlas směje.

Andrej čte.

Andrej: Řehořův pohled se pak obrátil k oknu a pošmourné počasí - bylo slyšet, jak kapky deště dopadají na okenní plech - ho naplnilo melancholií. No není to nádhera? Melancholií. Nádhera...

Máša: A pak není divu, že normální inteligentní a soudná žena jako například já najednou prostě nemá šanci.

Iri: Třeba ho to za čas pustí...

Máša: Doufejme. Tento exemplář bych nerada měla doma. Každopádně, jestli jsou takoví všichni, tak to je na mašli.

Iri: Myslíš mašli nebo mašli?

Máša: Nechme toho. Nerada bych kalila čistou vodu tvého mládí temnými poznatky své pokročilé životní zkušenosti. Napijeme se?

Iri: Ale jo... Dáš mi cigaretu?

Máša: Ty kouříš?

Iri: Začínám.

Máša: Dopadneš jako já.

Iri: Nedopadnu!

Máša: Ne, vážně, tomu se nesměj. Já jsem byla přesně jako ty. To znamená, že ty budeš pravděpodobně jako já...jednou...dlouho budeš letět prázdným vzduchem a pak, jednoho dne, dopadneš na zem. Ucítíš ji pod lopatkama. Tvrdou, vyschlou, starou, bezútěšnou, cizí a nepřátelskou zem. Její jméno neznáš. A budeš tam sama.

Iri: Už plácáš, jsi opilá a patetická...

Máša: A budeš tam kurva úplně sama...

Olga: Hudba!

Jan: Vy toho moc nenamluvíte, že?

Natálie: Já moc nevím, co mám říkat, aby to nebylo trapný.

Jan: Máte krásný...ramena. A umíte je ukázat. To je víc než všechny slova.

Natálie: Jste milej...

Andrej: Proč to děláš?

Olga: A ty?

Andrej: Co?

Olga: Ty řeči o otci.

Andrej: Říkám, co chci a co si myslím. To mi nikdo nemůže zakázat. Jsem pořád plnej vzteku, když vidím, jak posluhujete těm jeho příšernejm nápadům. Tři roky. Je tři roky po smrti a pořád je tady a dusí nás.

Olga: Já mám tu lišku ráda. Už se s tím vyrovněj.

Andrej: Ne. Ne. Já tu lišku nesnáším. Liško! Liško, já tě nenávidím.

Olga: Ulevilo se ti?

Andrej: Citelně.

(Natálie se směje Janovu vtipu)

Olga: Je to vážné s Natálií?

Andrej: Dost na to, abyste ji konečně vzaly na vědomí.

Olga: Myslím, že se k tobě nehodí.

Andrej: A je to tady znovu. K vám se nehodí. Ke mně se hodí skvěle.

Olga: Tak dobře. K nám se nehodí.

Andrej: Ale vy do toho nemáte co mluvit. A víš co? Dostal jsem to místo, takže podniknu ve svém životě několik důležitých kroků a nepřeju si, aby mi je kdokoli připomínkoval.

Olga: Proč tak tvrdě?

Andrej: Vím, co si o ní myslíte. Jak ji ignorujete a smějete se jí. A pohrdáte-

Olga: Ale prosím tě!

Andrej: Pohrdáte, pohrdáte! Ale to je jedno, protože ji znám já, ne vy. A vím, že zoufale potřebuje zázemí a já jí ho chci dát. Tady. Protože ji mám rád já, ne vy – no, to je vlastně pravda, bohužel. Ale to se brzo změní. Ty prostě nechápeš, že ona neměla tu podporu, ten servis, to vzdělání, co jsme měli my. Ale ona se snaží, pracuje na sobě, hodně čte-

Olga: Co čte?

Andrej: No...časopisy čte. Spousty časopisů. O psychologii, například. Ale to je jedno. Chci jen říct, že -

(Natálie se opět směje Janovu vtipu)

Andrej: Půjdu za ní, aby se necítila nesvá. A opakuju, že už jsem se rozhodnul.

Olga: Dobře. Já to respektuju.

Andrej: To doufám.

Iri: Já jsem tak ráda, že jsme zase všichni pohromadě.

Máša: Bratře, měl bys vzít leoparda domů. Už má trochu popito.

Iri: Nezahrajeme si nějakou hru?

Olga: Teď ne.

Andrej: V tomhle domě bylo vždycky všechno tak chladný. A Natálie je taková-

Máša: Teplá? To snad ne!

Andrej: Hřeje mě. Je možná obyčejná. Ordinérní, jak by řekla tady sestra perfektní. Ale mě hřeje. Chci si ji vzít.

Ticho.

Jan: Přišli jsme se rozloučit.

Iri: Odcházíte?

Baronek: Uvidíme se zítra. Pa.

Iri: Pa.

Natálie: Nemůžu najít kabelku. Někam se mi zatoulala.

Máša: Na jaké jméno slyší?

Natálie: Co slyší?

Máša: To nic.

Olga: Tady je.

Andrej: Půjdu tě doprovodit.

Jan: My slečnu doprovodíme, nemusíte se bát.

Andrej: Já půjdu s tebou.

Jan: Vlastně...Chtěli jsme jít ještě do Konga.

Natálie: Mají tam fantastický deštníčky, víš? A kus opravdický džungle.

Jan: I s gorilou.

Andrej: Měla bys už jít spát.

Natálie: Nee. My jdeme do Konga.

Jan: Tak sbohem.

Natálie: Papa, bylo to prima.

Iri: A děkujeme.

Máša: *smutně* Skvělou dobrou noc.

Odcházejí, po chvíli se Andrej kvapně obléká a jde za nimi.

Olga: A ty?

Máša: Odvolal to. Na poslední chvíli.

Olga: To mě mrzí.

Iri: Nezahrajeme si nějakou hru?

Máša: Já nikdy nikdy nikdy nikdy nebudu mít štěstí- Sakra. Negativní afirmace.

Tiše kleje.

Olga: Štěstí je věřit, že máš štěstí.

Chvilé ticha.

Iri: Monopoly? Mikádo? Sázky a dostihy? Kloboučku hop? Člověče? Prší?

Tma.

4.

Svatba Andreje a Natálie. Sestry za stolem. Máša pročítá rubriky. Iri sedí Olze obkročmo na klíně a pinzetou vytrhává chmýří na bradě.

Olga: Já to tak nemám ráda...

Máša: Taky je mi to nepříjemný...

Iri: Chmýří, léta chmýří.

Olga: Au.

Iri: Nehýbat.

Máša: Ještěže to zůstane v kruhu rodiny obestřeno temným kalem okamžitého zapomnění.

Olga: Obávám se, že ne tak docela.

Iri: Moment. Mluvíte o depilaci nebo o té svatbě?

O+M: O svatbě.

Iri: Všechno vidíte moc černě. Bude to zábava!

Máša: Jak pro koho.

Iri: Až já budu mít svatbu-

Máša: Promiň, miláčku? Něco mi uniklo?

Olga: Co se stalo?

Iri: Jednou, myslím, až jednou...

Olga: Ah...

Máša: Ten křepký mladíček, co sem teď pořád chodí?

Iri: Nee. To je spolužák z konzervatoře přeci.

Máša: *Dvojsmyslně* Konzervatoř je morna všech ušlechtilých erotických citů. Nicméně kamarád s notama na buben...

Olga: Kam chodíš na tyhle věty?

Máša: Kurz automatického psaní.

Olga: Dnes už bys neměla pít.

Iri: Vlastně nevím. Líbí se mi asi. Ne moc zase. Je vytrvalý. Občas je s ním trochu nuda. Ale hezky kouká.

Máša: Takže záložník. To je moudré. Udržovat v konstantní naději, ale fakticky vztah neprokazovat. Když se nikdo lepší neobjeví, k oddané životní službě ho povolat.

Olga: Záložník... To je hyenismus.

Máša: Pouze oboustranná charitativní výpomoc, sestro.

Iri: Takže svatba našeho bratříčka.

Olga: *za novinami* Já to prostě nemám ráda... Na světě je tolik utrpení, ale my se budeme usmívat jako na povel.

Iri: Ty jim snad závidíš nebo co?

Olga: To je k smíchu. Co bych jim měla závidět? Hospodářskou konjunkturu? Výhodnější půjčky a odpis na daních? Doživotní rutinu, nudu a emoční klišé?

Máša: Emoční klišé. To si poznamenám.

Iri: To je tak depresivní.

Olga: Ano, to svatby zpravidla bývají.

Iri: Ne svatby, vy, když se na vás dívám, jak jste nešťastný...zatrpklý, jak si nalháváte, že-

Olga: Já jsem se svým životem spokojená.

Máša: Je spokojená, sestra naše. Směje se od rána do večera, že? Nevidíš ty vrásky od smíchů? Od toho ustavičného, krásného, srdečného smíchu?

Olga: Mám dobrou práci, červený diplom, řidičský průkaz a hasičský výcvik. Jsem dobrovolný hasič a dobrovolně bezdětná. Prostě jsem se tak rozhodla. Dobrovolně. Až mi bude čtyřicet, pojedou do Tibetu. Pořád se vzdělávám.

Máša: V létě chodí plavat, v zimě se kouluje. Je šťastná! Směje se celý den!

Olga: A mimo to, jsem registrovaná jako Přítel dětí Unicef a za moje peníze v Západním Bengálsku dvanáctiletá Anita může chodit do školy, jinak by se musela už ve třinácti vdát a začít rodit děti, což by v její situaci znamenalo přímé ohrožení jejího života, nebo by šla pracovat do továrny, kde jiné indické děti ušily jistě i tyhle tvoje podělaný legíny!

Iri: Promiň, já jen-

Olga: Já už nemůžu dělat víc! Já už prostě nemůžu dělat víc! A považuju za naprosto neuvěřitelný, že si myslíš, že můj život není plnohodnotný a rovnocenný bez té

předpotopní šmíry zvané manželství a rodinný život. *K Máše* A ty už dnes laskavě nechlastej!

Máša: Uklidni se, to je v pořádku. Jsi perfektní. Vždycky jsi byla. Nemůžeš dělat víc. To je v pořádku.

Iri: Promiň, nezlob se, já jsem to tak nemyslela.

Máša: Samozřejmě jsi to tak myslela, ale jestli chceš někoho podezřít ze závidi, nepřejčnosti a potlačované zloby, podezřívej svou druhou, zhýralou sestru. Všechny moje kamarádky už se vdaly. Byla jsem na těch svatbách. Vždycky jsem se opila do bezvědomí. Umím se odsoudit, umím se politovat. Všechny moje kamarádky už mají děti. Co z toho plyne? Musím si najít mladší kamarádky. A až se vdají a budou mít děti, najdu si ještě o něco mladší kamarádky. Protože když mají kamarádky děti, začnou je zajímat jiné věci a hlavně ti začnou říkat, že ty těmhle jiným věcem a novým problémům nerozumíš, protože děti nemáš...a začnou ti dávat najevo, že jsi něčím méněcenná, když nemáš manžela, bydlíš v podnájmu a kouříš třicet denně...protože –v tom jsi měla výjimečně pravdu ty, Olgo - kuřáčky nikdo nechce, včetně všech těch kamarádek, co mají děti a hygienický život, a pak si jednoho dne koupíš mezizubní kartáček, protože tě vyděsí představa, že za deset let už bys nemusela mít svoje vlastní zuby a v tu chvíli pochopíš, že tě dostihla nicota... Něco ti přečtu, jo?

Rád bych poznal štíhlou nekuřačku – nic. Po rozchodu cítím, že bohužel nejsem schopen navázání plného vztahu- nic.. Kamioňák hledá možná právě tebe- dál. Nekuřačku bez závazků, bez nadbytečných kil - dál. Pohlednou a štíhlou dívku mírné povahy...mírné povahy...hm... Milou a citlivou nekuřačku bez nadváhy...Osamělý obyčejný kluk- a tak dál a dál a dál... Nic. Počet odpovědí na váš inzerát. Nula. Hledám holku na koulovačku...he? Kuřačku – hele, někdo hledá kuřačku-

Iri: Hledám kuřačku, co i polyká. Co jako polyká?

Olga: Nic. To je překlep. Má tam být povídá, kuřačku, co si ráda povídá.

Iri: To je celkem milý, ne?

Máša: Ne.

Olga: No dobře, dobře. Už dost toho bahna. Co z toho vyplývá?

Máša: Kamioňák postupuje do druhého kola, zřejmě. A podle fotky nevypadá nejhůř. Potřebuju nějaký doprovod na všechny ty svatby, co mě ještě čekají.

Olga: To nemyslíš vážně.

Máša: To víš, že myslím. Mně už je totiž všechno jedno.

Olga: Myslím, že jsi prostě exhibicionistka. Když nemáš úspěch, tak exhibuješ aspoň se svým neštěstím.

Máša: Tos vystihla báječně.

Olga: Ano. Je to moje noční můra.

Iri: Co se to s vámi děje? Já tomu nerozumím. Proč?

Máša: Dřív mě zajímal můj obraz v zrcadle. Vydržela jsem se na sebe dívat celé hodiny. Zaujímal jsem různé pózy a představovala jsem si, jak mě vidí svět okolo. Dnes už mě ten obraz nezajímá, protože v něm vidím člověka, který mě strašně zklamal.

Olga: Dřív jsem si myslela, že život je jako skříň na šaty a když si uklidím ve skříni, věci se pohnou správným směrem. Dnes už si to nemyslím. Přesto mám ve skříni stále uklizeno.

Iri: Nějaké konkrétní rady do života?

Olga: Nikdy se nevzdávej svojí lidské důstojnosti.

Máša: Nikdy si nedávej rande s nicotou.

Svatební znělka, společenské tance. Přichází Natálie.

Natálie: A moje floristka tu ještě pořád není. Tak já nevím...no, bez kyti se přece nemůžu vdávat. Stres. Stres. (*mává rukama*)

Olga: Co se děje? Je ti špatně?

Natálie: Ale ne-e. Odháním od sebe stres. Takhle. Stres. Stres. (*mává rukama*) To jsem četla v Psychologickém magazínu.

Olga: Eh...

Natálie: Holky! Málem bych zapomněla, ta kyti – tak kdopak mi ji chytí?

Olga: Pardon?

Natálie: No kyti, kyti přece, no. Chytat kyti, do roka šupi šup se vdávat taky, pověra, tradice.

Iri: Ajo.

Natálie: Ty?

Olga: Ona ne, to ne, na to je času dost.

Natálie: Tak ty první? Jsi přece nejstarší... Je to vidět na první pohled. No nemrač se tak, nemrač se, to jde na vrásky, to přece víš.

Olga: Jistě.

Natálie: Takže ty budeš chytat kyti? Musíme si to domluvit, já nechci, aby se pak za mnou chodilo s pláčem, že se to nechtylo a že to bude na ocet a tak. Oli, jsme domluvené, ano?

Olga: Ne, nejsme domluvené, já děkuji za tu nabídku, ale ne.

Natálie: Nechceš. Dobře, proč ne, ale víš...kamarádky, jo? Čas není natahovací, pro nás holky není, no, a mimi, víš, já jsem taky nechtěla čekat...proč čekat? Na co čekat? Můžeš to ještě všechno mít, nemyslím svatbu, já nejsem staromódní nebo tak, můžeš zůstat svobodná, máš dobrou práci a tak, samostatná, ale pořídit si mimi, svoje vlastní mimi, to prostě člověka zvedne, tak nějak rozjasní, rozzáří, nasměruje. Přemýšlej o tom... Holky, je tu floristka, tak pa pa, domluvíme se později. Máši, to sako ti přidává tak pět kilo navíc. Nezlob se. V pohodě, jo? Kamarádky, jo? Tak pa pa. Stres. Stres.

Natálie odchází mávajíc rukama.

Máša: Pět kilo?

Iri: No jéžiši.

Olga: Tři nanejvýš.

Máša: Pět kilo?

Olga: Tvoje problémy bych chtěla mít.

Máša: Tvoje problémy bych chtěla mít.

Iri: Problémy, problémy. Tak už pojdte. Kamarádky, jo? Haha.

Máša: Jdu se zahrabat.

Olga: Se mnou nepočítej. Polituj se sama.

Iri: Ale vesele!

Přichází Jan a Baronek.

Jan: Á, tady jsou naše Mrtvé duše! Hou hou hou, máme tady rychlé špunty!

Baronek: Zmatek nad zmatek. Půjdeme, Iri?

Jan: Dort ve tvaru kachny?

Olga: Labuť, je to labuť. Ale poleva je poněkud zašedlá.

Jan: Aha!

Olga: Myslela jsem, že to bude stylové.

Máša: Kachna je stylová dle naší nevěsty.

Olga: Tss.

Iri: Když se dvě labutě potkají, zůstanou spolu celý život, víš to?

Baronek: Víím.

Jan: To je jen pověra. Labutě jsou ve skutečnosti hrozně promiskuitní. Jsou to prostě děsně nadržení ptáci.

Olga: Pardon?

Jan: Nic, nic, viděl jsem to v televizi.

Baronek: Omlouvá se.

Olga: Nevadí. Stejně se to hned sní.

5.

V modrém cyber-světle se zjevuje Máša, v pozadí jemné modré světlo kolem liščí sochy.

Máša: Kurzy afirmace. Kurzy jak být sebevědomou ženou. Nejdřív musíte najít sebeúctu, partner pak přijde sám. Sebe-úcta. To je mnohem horší než jen sebe-vědomí. Sebevědomí je nový outfit, nový účes, pár kilo dolů. Obecný návod z reklamy a filmů. Ale sebe-úcta? To slovo už není v našem slovníku. Sebeúcta. Tak člověk začne poctivě, od začátku. Holotropní dýchání. Trapnost na žíněnce. Rodinné konstelace. Katastrofa. Dvakrát jsem hrála nechtěné dítě a jednou zahořklou tchýni. Tantrický kurz. Peklo. Sama na tantrickém kurzu. Všude kolem harmonické páry v pastelových barvách. Všichni detoxikovali, drželi se za ruce a zpívali mantry. Já jsem kouřila schovaná za smrkem a připadala si jako prašivá.

(zapaluje si cigaretu)

Afirmace pro dnešní den. Kdybytakjednou kdybytakjednou kdybytakjednou...

Petr: Setkají se naše energie?

Máša: Prosím?

Petr: Znáš výšky a hloubky života. Máš přehled a nadhled, svůj styl a představu o vlastním životě, jsi jemná a kultivovaná... Jestli jsi ta pravá, tak nic není překážkou... Chtěl bych s tebou pohovořit...

Máša: Je celkem zajímavý- Na jaké téma?

Petr: Pojdme se zasnít...například...o životě jaký bude po nás, tak za dvě stě, tři sta let. Nebo o tom, jak je v holografickém vesmíru vše se vším spojeno. V holografickém vesmíru neexistují náhody, proto jsme předurčeni k vzájemnému setkání. Možná se známe odedávna, protože duše nezná čas. Máte ráda surrealismus?

Máša: Ano, já...zabývám se uměním. Všestranně. Automatická próza. V poslední době například.

Petr: Také vás zaujalo, jak umělce dvacátých let ovlivnila teorie relativity? Jaké jste znamení?

Máša: A vy?

Petr: Blíženec s ascendentem ve štíru, postava štíhlá, vzdělání-

Máša: Vysokoškolské, kouří –

Petr: Ano. Vysoký muž temné krásy hledá tebe.

Máša: Ano?

Petr: Ano. V holografickém vesmíru totiž neexistují náhody. Jsi-li to ty, napiš víc.

Máša: Ano. Víc.

Petr: Víc.

6.

Rodinný večer. Andrej u stolu. Čte si Kafku. Natálie v pokročilém stadiu těhotenství uklízí.

Natálie: Co děláš? Čteš? Já jenom...to nic.

Andrej: Co se děje, Natálie?

Natálie: Ale nic. Jen si čti.

Dál uklízí. Andrej se napije z hrníčku a položí ho na stůl.

Natálie: Tak dobře. Chtěla bych ti něco říct.

Andrej: Děje se něco?

Natálie: Nezlob se, ale já už to prostě nevydržím. Dlouho jsem nic neříkala, nechtěla jsem nic říkat, ale už je to neúnosné.

Andrej: Co?

Natálie: Ty... Ty kolečka.

Andrej: Kolečka? Jaká kolečka?

Natálie: Jsou všude. Nikdo v tomhle domě, nikdo z vás, na to nemyslí, je vám to naprosto lhostejný a já to nestíhám utírat. Nábytek je zničený a ničí se dál a dál a víc a víc. Chtěla jsem ti jenom říct, že budu muset podniknout určitá opatření.

Andrej: Myslíš opatření ohledně těch koleček?

Natálie: No samozřejmě. Jinak se toho problému nezbavíme. Tak jen abys o tom věděl.

Andrej: Dobře. V pořádku.

Natálie: V pořádku.

Čte si dál. Natálie uklízí tak, aby ho vyrušovala. Občas utrápeně zavzdychá.

Andrej: Nechceš...už si jít odpočinout?

Natálie: Stejně neusnu.

Andrej: Trápí tě něco? Kromě těch... koleček?

Natálie: Andreji, už je tak málo času. Tak málo času. Bojím se, že to nestihneme, že nestihneme všechno zařídit. Pořád se musím rozhodovat a rozhodovat a zjišťovat a nakupovat další a další věci a ověřovat, jestli jsou to ty správné, nejsprávnější věci. A jsem na to úplně sama. Je tak málo času. A všechno přece musí být perfektní.

Andrej: Bude to perfektní, neboj!

Natálie: I dudánky?

Andrej: Dudánky budou ze všeho nejperfektnější.

Natálie: Musíme si napsat plán. Víš, napsat si to. Dudánky jsou jedna věc, ale co třeba hráz?

Andrej: No, já nevím...

Natálie: Ale tu hráz už vyřešit musíme! A co elektronická chůvička? Monitor dechu? Nosátko? Prdikulka? Tady si každý chodí domů, jak chce. Mě to rozčiluje. Já prostě nemůžu v klidu usnout, dokud tu všichni nebudou. Tak já nevím, asi půjdu natírat radiátory v dětském pokoji.

Andrej: Natálie, nedělej to...

Natálie: Ale klidně si čti...

Andrej: Jdu s tebou, samozřejmě. Pomůžu ti. Co mám dělat...

Odcházejí, až nyní si povšímneme, že v rohu u knihovny sedí Baronek, z části schován za knihou, byl přítomen od počátku scény, vstupuje Olga.

7.

Olga zjevně unavena, zastavuje se u liščí sochy, upravuje misku s obětinami.

Olga: A proto žehnám klasické literatuře, která umožňuje svým osamělým hrdinkám vést v reálném životě zcela absurdní promluvy k sobě samé. Zatímco moje tlející hlava naložená v láku stála ve spíži hned vedle okurek ještě před mým příchodem, moje zmrzlé, kdysi zřejmě krásné a dnes smutné, vyhublé a žilnaté nohy budou ještě nějakou dobu bloudit samy zasněženým městem podrobeným invazi kýčovitého tetelení nastávajících svátků...

Baronek: Dobrý večer.

Olga: Eh...

Baronek: Vylekal jsem vás? Nezlobte se.

Olga: Sedíte si tu tak potichu, jako byste byl součástí interiéru.

Baronek: Nenechte se rušit. Jsem součástí interiéru.

Olga: Čekáte na Irinu?

Baronek: Přinesl jsem noty na buben. Čemu se smějete?

Olga: Promiňte. Už tu měla dávno být.

Baronek: Asi na mě zapomněla.

Olga: Myslíte?

Baronek: To nevadí, jsem zvyklý.

Olga: Mám ji zavolat?

Baronek: Počkám, děkuji. Obdivoval jsem tu knihovnu. Váš dům, to je svět, který už z našeho světa zmizel.

Olga: Snažíme se-

Baronek: Taky nostalgie-

Olga: Ano. Čaj? *(nalévá ze samovaru)*

Baronek: Jako v pohádce. Modrá liška. Mám taky rád lišky. Četla jste Malého prince?

Olga: Jistě.

Baronek: Tak to je o mně.

Olga: Když si mně ochočíš, budeme se navzájem potřebovat. Ty budeš pro mě jediný na světě, já budu pro tebe jediná na světě, řekla liška. Tak nějak, že?

Baronek: Posadíte se?

Olga: Promrzlé nohy...

Baronek: Ukažte-

Olga: Neučila jsem vás někdy?

Baronek: Možná...

Olga: Nějaký supl?

Baronek: Ano. Dávno.

Olga: To je strašné.

Baronek: Byla jste-

Olga: Ano?

Baronek: Jako z jiného světa-

(vejde Iri)

Iri: Ahoj!

Olga: Baf!

Baronek: Přinesl jsem ti noty na buben! Jakýs měla den?

Iri: Musím cvičit. Hodně cvičit. Jinak ze mě koncertní virtuóz nikdy nebude a skončím jako blbá paní učitelka. Brrr...

Olga: Bavte se.

Iri: Nic osobního!

Olga: Dobrou noc.

Baronek: Dobrou noc.

Iri: A co ty?

Baronek: Chci si ještě prohlédnout tu vaši knihovnu. To je prostě fantazie.

Iri: Hm, trochu nuda, ale posluž si... Jdu si dát sprchu...

Baronek: *(u knihovny)* Hm...

Iří: Pořádnou sprchu...horkou, horkou sprchu..

Baronek: (*schován za knihou*) Hm.

Iří: Přijdeš mi pak nahoru něco přečíst?

Baronek: Hm.

Iří: Hm.

Baronek: Hm.

Přichází Natálie. Všude na nábytek rozestavuje plastové prostírání.

Natálie: Jako bych tu nebyla... Jako bych tu nebyla... Jenom ty kolečka je potřeba vyřešit, aby už nebyly. Rozsvítím vám ionizátor vzduchu. Táá. Všichni už jsou doma. Krásná rodina. Budeme ionizovat. Všichni už jsou doma. Ionty štěstí! Dobrou noc.

Baronek: Ano.

Iří: Pa.

Natálie: Pa pa.

8.

Otvírá se skříň, z níž proudí modré světlo pozdně nočních virtuálních hovorů. Pan Petr, muž mezi muži, jako ve snu zpívá jemně francouzský chanson za doprovodu klavíru.

Petr: Doufal jsem, že tu dnes budete.

Máša: Ano, jsem tady.

Petr: Minule to bylo nesmírně krásné setkání. Máte ráda Paříž? Máte ráda Apollinaira?

Máša: Ano.

Petr: Sous le pont Mirabeau coule la Seine?

Máša: Oui.

Petr: Jste výjimečná, nádherná žena. Víte, dřív mne fascinovaly dlouhonohé blondýny s velkým hrudníkem-

Máša: Aha-

Petr: To vy nejste- nebo ano?

Máša: Ne tak docela. Ne.

Petr: Ano. Ale dnes už vím, že hledám především ženu hlubokou jako oceán. Myslím, že-

Máša: Ano?

Petr: Přečetla jste si tu knihu?

Máša: Ano.

Petr: Co na ni říkáte?

Máša: Mimořádná.

Petr: Ano, holografický vesmír je mimořádná myšlenka. Přál bych si, abyste byla zcela otevřená-

Máša: Jsem zcela otevřená-

Petr: Těm myšlenkám, těm informacím, transpersonálním informacím, které k nám právě v této době přicházejí. Znáte Junga? Co si myslíte o jeho teorii lásky?

Máša: Eh...mimořádná.

Petr: Ano.

Máša: Jaké máte vlasy?

Petr: Vlasy? Aha. Kaštanové. Tmavě kaštanové. Kučeravé.

Máša: Myslela jsem si to.

Petr: Vážně?

Máša: Intuice.

Petr: Cítím velkou blízkost, spřízněnost. Jste úžasná, zralá žena.

Máša: Ano. Cítím velkou blízkost.

Petr: Nyní už je zřejmé, že naše energetická šablona, totiž naše biopole, získává fyzickou podobu prostřednictvím koherentních elektromagnetických polí. Rozumíte mi?

Máša: Vůbec.

Petr: Nevadí. Rád vaší něžné duši vše dopodrobna vysvětlím.

Máša: Jste inženýr a přitom tak citlivý, duchovní člověk. Jste duchovní inženýr!

Petr: Ano. To jste pojmenovala krásně. Nově se objevující vědomí holografického vesmíru je totiž připraveno odstranit zjevné oddělení duše a hmoty.

Máša: Ano?

Petr: Ano, proto se kontinuálně-

Máša: Také toužíte konečně se skutečně setkat?

Já velmi.

Velmi, velmi po tom toužím, poznat vás, konečně vás vidět, slyšet váš hlas, sedět naproti vám a dívat se do vašich očí. Jaké máte oči? Pane Petře? Pane Petře?

Je pryč. Zmizel. Odpojit se.

9.

Krásná rodina reprezentovaná Natálií, Andrejem a jejich prvorozeným, obřím vejcem v povijanu. Natálie propadá manickému tanci mateřské extáze, během něž ustavuje konečně nové pořádky v domě. Rodina musí být fit.

Natálie: Děti! Ano! Děti! Svět musí být plný radosti! Svět musí být plný světla a smíchu! Děti jsou největší dar! Budeme rodit děti! Světlo!

Máša: Eh.

Natálie: Budeme čistit!

Andrej: Natálie je skvělá, báječná. Ona snad nikdy nespí.

Natálie: Vyčistíme, vymeteme, otevřeme okna. Děti potřebují světlo. Vzduch!

Máša: Jsem zřejmě světloplachá po těch letech.

Olga: Gratulujeme!

Natálie: Ano!

Iri: Gratulujeme! Je krásné!

Olga: Když vám Bůh dal-

Natálie: Bůh nám nic nedal, to jsme si museli udělat sami, hlupáčku.

Olga: Jistě.

Andrej: Je to nejkrásnější dítě na světě. Vážně, objektivně nejkrásnější. A je naše. Jenom naše. Máme takové štěstí, vidíte?

Natálie: Budeme měřit, vážit, vysávat nosíček, kapat do očíček. A hlavně budeme hubnout! Neodkladně. Andreji?

Andrej: Ano, lásko?

Natálie: Andreji! Vypadáš příšerně, jako rozsůlek, jako přetučnělý ovárek, vykynutý piškot, ale s tím je konec. Rodina musí být fit. Je to i moje zodpovědnost. Takže budeme hubnout. Svou denní dávku jídla musíš snížit na pětinu. Vláknu, antioxidanty. Plus pravidelný pohyb, nejlépe hned ráno a pozdě večer taky. Žádné povalování, toho si v práci užiješ až dost, že? Budeme mít perfektní figury do zimních overalů.

Andrej: Haha, do zimních overalů, no není báječná?

Máša: Tak to vám přeju pěknou zábavu.

Natálie: A naprosto žádný smog. To nepřipadá v úvahu, milá Mášo. Tolik smogu v tomto městě, tolik smogu! Známe? Chápeme?

Máša: Chápu, respektuji, přísně nekuřácká zóna. Samozřejmě.

Natálie: Víš, ráda bych tě poprosila o jednu maličkost, nejsi tu koneckonců sama... Kdyby ses po příchodu domů vždycky převlékla a oblečení složila do těch igelitových pytlů, co jsem ti připravila na chodbě, zabránilo by to šíření karcinogenních látek, které se z toho tvého příšerně zakouřeného oblečení uvolňují. Teď tu budou všude děti. Děti a jejich dětští kamarádi. Kouření už se prostě nenosí. Až jednou dospěješ, pochopíš, o čem mluvím.

Máša: No-

Natálie: A večerní klid, samozřejmě. Žádná hudba po sedmé večer, to už budeme houlat houlánky, takže to tvoje věčné-já nejsem muzikální, takže to můžu říct naplno a promiň mi ten výraz- to věčné vrzání po večerech, to už prostě nepřipadá v úvahu.

Iri: Ale já hrát musím, je to moje práce, je to můj život. Kde mám cvičit, když ne doma? Nezlob se, ale to nejde. Navíc mě čeká absolutorium a-

Natálie: Podívej, děti jsou priorita, na tom se přece shodneme. Nebo ne? Andreji?

Andrej: Jsou. Jsou, no.

Iri: Vy nejste normální.

Natálie: A houlat houlánky a zároveň dělat kravál - to prostě nedává smysl, že? Tak kdo tady není normální? Koneckonců...mohla bys přece cvičit ve škole. Ta zavírá v deset, pokud vím.

Iri: To sice ano, ale- k Olze Ty nic neřekneš?

Máša: Nemá to cenu.

Olga: Nemá.

Natálie: V pokojových květinách bují plíseň. Plíseň je také karcinogenní. Květiny umělé, pratelné, omyvatelné. Nic už nebude zahrnovat v pološeru. Ani psychice to nesvědčí. Vyprášíme, vyčistíme.

Andrej: ...skvělá, nádherná. Ona snad nikdy nespí. Je tak svobodná, má energii, elán.

Máša: Tvoje žena je kyborg, Andreji.

Olga: Čaj?

Natálie: A nádobí samozřejmě nerozbitné, takže plastové, protože já nemám čas, nemám nervy dohlížet na děti, aby nerozbíjeli starožitnosti tady v tom muzeu nebo co, na to já nemám čas, nemám nervy, všechno se musí dařit, hop hop a rodina bude fit. Světlo. Vzduch. Cvičíme! Nové dětské tapety sem dáme, ano?

Olga: Pardon, ale toto je obývací pokoj, náš společný, dětské tapety, to snad...

Natálie: Jistě. Největší místnost v domě. Budu tu pořádát dětský kroužek. Pimprlátka. Dvakrát týdně. Interiér potřebuje projasnit. Pozitivní motivy. Neboj, už jsem to vymyslela.

Olga: Ale-

Natálie: Všechno už je domluvené. První lekce bude věnována odlévání dětských nožiček do sádry. Sádrové nožičky, sádrové ručičky, krásná památka na celý život! Možná o tom nevíte, ale je to skutečný hit!

10.

O několik měsíců později, po Irinině absolventském koncertu.

Olga: Nic si z toho nedělej, bylo to pěkné.

Baronek: Bylo to moc pěkné.

Iri: Jsem prostě nemožná.

Olga: Nejsi.

Baronek: To nevadí.

Iri: Nemožná. Dostanu penál a pantofle a bude ze mě učitelka. Žádná koncertní dobrodružství, cestování po světě, hudba. Nic. Penál a pantofle. Nový školní rok.

Olga: Je to hezká práce.

Iri: No jistě, nejsem na pochybách, když tě vidím.

Baronek: To od tebe nebylo moc milé-

Olga: Čaj?

Iri: Když nebudu šťastná v práci, založím si rodinu. Rodinu...

Baronek: Ehm, no.

Olga: Bábovku?

Baronek: Já myslím, že se ti podaří prorazit, dostat se aspoň do menšího orchestru, časem...

Iri: Průměr. Jsem průměrná. Vlastně jsem trochu v šoku, protože...nikdy mě to nenapadlo. Alespoň na škole ne. Vážně! Nikdy mě nenapadlo, že jsem průměrná.

Natálie: Kaštánky. Říkala jsem jasně – kaštánky.

Andrej: Ale tohle jsou kaštánky.

Natálie: Nejsou. Tohle jsou bukvice.

Andrej: Já v tom nevidím rozdíl.

Natálie: Ale je to rozdíl! Kaštánky jsou haptické a rozvíjejí jemnou motoriku. Bukvice ne. Bože, v jakém světě to žiješ?

Andrej: Třeba to jenom není napsané v té knize, v té-

Natálie: Radost ze šťastných dětí? Malý kreativáček? Hrajeme si – jaro, léto, podzim, zima? Hula, hula, kaštánky? Nikde ani zmínka o bukvicích. O tvých bukvicích. Běž je laskavě vyhodit do popelnice, ať už je tady nevidím!

Andrej: Ale-

Natálie: Ne!

Andrej: Víš, co mi dalo práce-

Natálie: Bukvice si dítě strčí do nosu a je zde nebezpečí zadušení. Chceš pak jet na pohotovost s dítětem, které má bukvice v nosohltanu, ty intelektuále?

Andrej odchází. Cestou u stolu.

Andrej: Nechcete to někdo?

Iri: Bukvice k čaji?

Andrej: Ale nestrkej si je do nosu.

Iri: Já vím, je to smrtelná past.

Andrej: Hlavně to vysvětlí svým budoucím žákům.

Iri: Nezačínej prosím.

Baronek: Všimli jste si, že Natálie používá slovo intelektuál jako nadávku?

Olga: Všimli.

Andrej: Víš, já jsem vystudoval historii a filologii. Teď dávám razítka na úřadě. Nudím se. Strašně. Pořádnou knihu jsem nečetl...ani to nedokážu vyslovit. Ale vidíš – taky žiju. Musím. Výborná bábovka...

Olga: Dovol mi otázku, bratře. Proč ty, promovaný historik, musíš ve svém volném čase namísto četby sbírat bukvice pro svou chorobně ambiciózní ženu a její marginální dětský kroužek- Jak že se to jmenuje?

Andrej: Pimprlátka.

Olga: Jistě.

Andrej: Marginální? Pozor, pozor. Pimprlátka už byla třikrát v regionální televizi. A díky nim nabídli Natálii její vlastní pořad. Talk show Nahlas – o čem se šeptá.

Olga: Prosím?

Baronek: Slyšel jsem. Natálie okouzila programového ředitele. Je to můj kamarád, Jan, vzpomínáte si na něj?

Andrej: Ještě si kousek vezmu, pardon, pardon...

Iri: Takže bude mít svůj pořad? Vážně svůj?

Andrej: Ano. Úspěch, vid'š? Dnes má první natáčení. Proto tak vyvádí...

Iri: To se mi snad zdá.

Olga: Bez komentáře.

Iri: Asi si strčím bukvici do nosu.

Olga: Nech toho, jsi u stolu.

Andrej: Výborná, skvělá... Ještě si kousek zakrojím..

Iri: Jak že se to jmenuje? Šepoty a výkřiky?

Olga: Ne, to je Bergman. Tři sestry ve vysokých pecích žalu. To by nebyla hezká talk show.

Andrej: Jmenuje se to Nahlas – o čem se šeptá.

Olga: Jak rafinované. O čem to bude?

Andrej: O vztazích.

Olga: Jistě. O čem jiném.

Iri: A kde je Máša?

(otevívá se skříň, v záři modrého světla sedí Máša a medituje)

Máša: Mikrokosmos vnitřního já ve vztazích s druhými a okolním světem holograficky rezonuje ve stále větším měřítku kolektivního spolutvoření.

Olga: Marie?

Máša: Sous le pont Mirabeau coule la Seine...

Olga: Marie! Prober se!

(modré světlo zmizí)

Máša: Co?

Olga: Ještě pořád jsme tady.

Iri: Zmeškala jsi můj koncert.

Olga: Vzpamatuj se, proboha. No tak!

Máša: Ano, ano, jistě. Vnímám vás dost zřetelně. Samozřejmě. I když vlastně nechci.

Olga: Co je s tebou?

Máša: Jsem...šťastná...

Iri: Může za to ten-

Olga: Magik Ledvina. Duchovní inženýr.

Máša: Svobodná vůle. Osud.

Olga: Už jste se vůbec setkali? Myslím reálně? Jak dlouho to trvá?

Máša: Pro duši neexistuje čas.

Olga: Vrať se nohama na zem. Já tě prosím...

Iri: Máme o tebe strach...

Olga: Dáš si čaj a bábo- Kde je? Andreji?

Andrej: Ehm, ehm. Pardon.

Olga: Bože můj! Neumíš se ovládat? To snad není pravda...

Máša: Musím se vám s něčím svěřit. Řeknu to teď vám a pak už nikomu. Miluji...milujimilujimiluji toho člověka. Chápete? Rozumíte? Milujimilujimiluji toho člověka...milujimilujimiluji toho člověka-

Olga: Další afirmace. Vidělas aspoň jeho fotku?

Iri: Jak vypadá?

Máša: Má...kučeravé vlasy...myslím...

Olga: Jistě.

Máša: Kaštanové. Je mojí součástí v holografickém vesmíru.

Olga: Jsi zralá na psychiatra. Doufám, že o tom víš, protože já si odmítám vzít na zodpovědnost-

Máša: Jednou se tam potkám i s vámi. Já tomu věřím. Poprvé v životě jsem-

Natálie: Ták. Odcházím na natáčení. Mističky s papáním máte v lednici. (*přísně, k Andrejovi*) Ty ne! Nechápu proč, ale ty mi pořád nehubneš. A jsi překyselený. Nemysli si, že to nevím. Nedržíš se tabulek a podvádíš, ale to si vyříkáme, až se vrátím, teď si nebudu kazit náladu. Tak pa pa papánek! Držte mi palečky. Z televize vám zamávám. Ahoj.

Iri: Ahoj.

Olga: Hurá, kaštánky. To je přece absurdní!

Máša: Vlastně už na tom nezáleží.

11.

Natálie v záři reflektorů.

Natálie: Vážení a milí diváci a divačky, jako každou středu v podvečer jsme tu opět s vaším oblíbeným pořadem Nahlas – o čem se šeptá. Jsme rádi, že nám voláte, tento prostor je váš, zajímají nás vaše problémy, vaše zkušenosti... Dnes večer budeme hovořit o žhavém fenoménu současnosti – promluvíme si o virtuální lásce.

Znělka. Potlesk.

Natálie: Naše šeptáníčko právě začíná. Neváhejte a volejte. Máte vy nebo někdo z vašeho okolí problém s virtuální láskou? Diskuse, chat, fórum, pokec. Známe to všichni. Je to tak zábavné a vzrušující, že? Ale jaké to je se na internetu skutečně zamilovat, aniž bychom náš protějšek viděli? Každý den si na světě přes internet

posílá milostné vzkazy nebo provozuje virtuální sex až dvacet pět milionů lidí. Šedesát pět procent lidí, kteří navázali vztah s někým přes internet, se pokusilo s dotyčným sejit, skutečně se poznat. Realita ale často bývá jiná než naše představy. A jak je to s virtuální nevěrou? Nehrozí závazky, ale vznikají silné závislosti. To vše a mnohem více vám poví vaše Natálie, nahlas – o čem se šeptá.

Máme zde první telefonát. Ahoj, já jsem Natálie.

Iri: Dobrý večer. Mám problém, totiž moje sestra-

Natálie: Ano-

Iri: Moje sestra... Klára tráví celé dny na internetu a čeká, až se připojí její přítel. Virtuální přítel.

Natálie: Jak dlouho to trvá? Setkali se už skutečně?

Iri: Ne setkali. Nevím, jak dlouho přesně, ale myslím, že sestra tomu už úplně propadla.

Natálie: Iluze virtuálního partnera, dokonalého muže, ale kdo se skrývá za maskou?

Iri: Říká, že je perfektní, skvělý, ale vlastně o něm nic neví, jen čeká na síti, přestal ji zajímat okolní svět. Nenechá si to vymluvit. Je to čím dál horší. Zdá se, že on už nemá o setkání a skutečný vztah zájem.

Natálie: Zřejmě propásla tu dobu, kdy byl pod vlivem-

Iri: Vlivem?

Natálie: Víte, je jistý rozdíl mezi muži a ženami. My ženy jsme takové běžkyně na dlouhé trati, vytrvalé jako třeba... gepard, ano. Gepard běží, běží, vydrží. Ale muži, ti jsou jako například medvědi. Zacílí kořist, rozeběhnou se, ale po čase se unaví, sednou si, propadnou apatii, přestanou jevit zájem. A vlažný muž, věřte mi, to je skutečný problém.

Iri: To znamená-

Natálie: Nepropásněte ten správný čas. Muž zacílí, ale pokud jste nerozhodná, po určité době – a to je podmíněno hormony, samozřejmě – přestane jevit zájem. Proto vám radím, milá Kláro, jedněte, dokud je čas.

Iri: Aha.

Natálie: Nejlépe hned.

Iri: Hned.

Natálie: Hned. Zítra už může být v náruči jiné, chápete?

Iri: Fakt?

Natálie: Naprosto.

Iri: Ale jak?

Natálie: Spolehněte se na své instinkty. Jste žena. I ve vás je kus divočiny, odvažte se, jste gepard, krásný, rychlý gepard, uaaa, no nemám pravdu?

Iri: Já nevím...

Natálie: Vidíte, zase nerozhodnost. Věřte si, Kláro, jděte za ním a ukažte, co ve vás dříme. Krásný večer, pa pa, mějte se srdíčkově. Natálie ví a taky poradí. A nebojí se říct nahlas – o čem se šeptá.

12.

Olga u liščího oltáře. Tiše.

Olga: Slyšela jsem jednu pohádku o chlapečku Kajetánovi a modré lišce. Modrá liška ho vozila na ocásku do snových krajin, přes všech sedm světů levitujících nad sebou. V každém světě se zastavili a seznámili se s tajemnými bytostmi, které tu krajinu obývaly. Modrá liška uměla proskočit dírou v obloze z jednoho světa do druhého, a když byl chlapeček unavený, sedla si na oblak a kolébala a kolébala ho, dokud neusnul.

Baronek: Slyšel jsem tě-

Olga: Ano-

Baronek: Myslel jsem-

Olga: Co?

Baronek: Tak-

Olga: Ano?

Baronek: Nebudeš mi zas nabízet čaj, když-

Olga: Nebudu. Neboj.

Baronek: Přál bych si-

Olga: Pomalu-

Baronek: Jsi tak-

Olga: Nic neříkej-

Baronek: Jsi-

Olga: Vždycky jsem chtěla chlapečka Kajetána.

Baronek: - jako z jiného světa.

13.

Andrej v pološeru, tajně u prostřeného stolu, čte Kafku, přejídá se a pláče.

Andrej: Ležel na hřbetě tvrdém jak pancíř, a když trochu nadzvedl hlavu, uviděl své vyklenuté, hnědé břicho rozdělené obloukovitými výztuhami, na jehož vrcholu se sotva ještě držela přikrývka a tak tak že úplně nesklouzla dolů. Jeho četné, vzhledem k ostatnímu objemu žalostně tenké nohy se mu bezmocně komíhaly před očima.

Co se to se mnou stalo? pomyslel si. Nebyl to sen. Jeho pokoj, správný, jen trochu příliš malý lidský pokoj, spočíval klidně mezi čtyřmi dobře známými stěnami...
Odporný hmyz, hmyz. 110, 7 kilokalorií.

Andrej pojídá banán se šlehačkou.

Ale pane prokuristo, vždyť já hned, okamžitě otevřu. Slabá nevolnost, závrať mi nedovolily vstát, ležím teď ještě v posteli. Ještě včera večer mi bylo docela dobře, rodiče to přece vědí, totiž lépe řečeno už včera večer jsem tak trochu něco tušil. Muselo to být na mně vidět. Proč jen jsem to v obchodě nehlásil! Pane prokuristo! Vždyť k všemu tomu, co mi vyčítáte, není důvod. Třeba jste nečetl poslední zakázky, které jsem posílal. Jenom se nezdržujte, pane Prokuristo; hned jsem v obchodě, a buďte tak laskav, vyřídte to panu šéfovi spolu s mým poručením!

Světlo. Přichází Natálie.

Natálie: Andreji? Co se tu- Co to? Andreji! Co naše domluva?

Andrej: Já ne! Já si čtu!

Natálie: Jak to vysvětlíš?

Andrej: Připravil jsem ti, miláčku-

Natálie: Na to ti neskočím. Dobře víš, že všechny tyto potraviny jsou na indexu!

Andrej: Ano?

Natálie: Ano. Na indexu.

Náhle si všimne dvojice, Olgy a Baronka.

Natálie: Ano? No to je báječné, Oli, no konečně. Skvěle. Já jsem moc šťastná. Pa pa, my už jdeme. Držím palečky. Pa pa. Andreji, ty jdeš se mnou samozřejmě.

Nenechám tě tu samotného s tím jídlem. To se musí vyjasnit. Já jsem teď pracující žena a chci mít doma pořádek.

Olga si upravuje šaty, odchází. Baronek usedá ke stolu k rozečtené knize.

14.

Vstupuje Iriina, teskně, téměř dětsky, možná i s hudebním doprovodem.

Baronek: Ah, ahoj. Já...začel jsem se.

Iri: Čekáš na mě.

Baronek: Vlastně už jsem chtěl-

Iri: Čekáš. Čekal jsi. Tak dlouho, tak statečně, konečně jsem tady.

Baronek: No...

Iri: Ano. Jsem tady. Celá tady.

Baronek: Půjdu. Nebudu tě rušit. Chceš jistě-

Iri: Chci. Konečně.

Baronek: Vlastně už jsem chtěl-

Iri: Ano, ano, ano. Půjdem nahoru? Nebo to je vlastně jedno. Víš, kdo jsem?

Baronek: Co?

Iri: Zavři oči. Ne. Já zavřu oči. To bude lepší, tak. Pomalu-

Baronek: Ale-

Natálie rozsvěcí.

Natálie: Jé. Pardon, pardon, nic se neděje. Jen jsem chtěla dát do ledničky- ale to nic. Báječné, jsi gepard, divočina, nebudeme to rozmazávat, držím vám všem palečky, no co, to je život, pa pa, dobrou noc, aby už člověk radši nic ve vlastním domě...všichni potmě. To dělají ty ionty štěstí. Nic, nic.

Natálie mizí.

Baronek: Půjdu. Ahoj. A promiň.

Iri: Hm.

Baronek: Hm.

Iri: Ahoj.

Baronek odchází.

15.

Iri bezradně bloudí po pokoji, zastavuje se u skříně, z níž proudí slabé modré světlo. Iri rozrazí dveře. Ve skříni staticky dlí, možná i levituje Máša.

Máša: Co je?

Iri: Prober se!

Máša: Nekřič. Proč křičíš? Nech mě.

Iri: Jsou jako medvědi!

Máša: Ale kdo?

Iri: Zřejmě jsi propásla tu dobu, kdy byl pod vlivem! Ten tvůj duchovní inženýr.

Máša: Pomaleji.

Iri: Rozdíl, ten rozdíl mezi muži a ženami. My jsme běženkyně, vytrvalé jako třeba pardál. Běžíš, běžíš, čekáš, vydržíš. Nic z toho. Ale on-

Máša: Petr? Můj Petr?

Iri: Je medvěd, chápeš?

Máša: Ne.

Iri: Po čase se unaví, přestane jevit zájem. Musíš jednat, musíš udeřit. Ještě dnes, ještě teď. Chápeš? Dokud je čas. Vlažný muž je problém. A to je fakt. Zítra už může být v náruči jiné nebo někde, nevím. Jinak to vůbec nemá význam. Tak tohle jsem ti chtěla říct. Nahlas, o čem se šeptá. Ahoj.

Máša: Stalo se ti něco?

Natálie: Říkal tu někdo Nahlas, o čem se šeptá?

Iri: Ne!

Natálie: No, nevadí. Ráda tě vidím, Mášo, a musím říct, skutečně, dej mu nůž na krk, pokud mu přímo nenapíšeš, že se s ním bezpodmínečně chceš vidět, jinak váš virtuální vztah prostě ukončíš, bude ti unikat a dost možná tě i vodit za nos klidně dalších deset let a to už si prostě nemůžeš dovolit. Čas není natahovací a odkrajuje neúprosně tvůj život jako ten můj – a za deset let, moje milá, nebudeme si nic nalhávat a to s těmi zuby ti připomínat nemusím, že?

Máša: Nemusíš.

Natálie: Tak šup šup, ať se práší za kočárem. A vy, milí diváci, zůstaňte s námi.

16.

Andrej v županu a domácí zástěře na stole skládá jídlo do krabiček. Olga na pohovce, čte si noviny.

Andrej: Co je dnes za den?

Olga: Čtvrtek. Učím až odpoledne. Chceš dnešní noviny?

Andrej: Noviny už nečtu už dávno. A vidíš - je mi líp. Takže čtvrtek říkáš...

Olga: Co to je?

Andrej: Krabičkový systém.

Olga: Ano?

Andrej: Krabičkový systém. Škatulata. Tváří se to jako dieta, ale není to dieta, protože- chacha – škatulata hýbejte se – může se švindlovat. Udělám si čtvrtky dva. Člověk by nevěřil, jaké to má výhody, když je manželka extrémně pracovně vytížená.

Olga: Andreji?

Andrej: No co, jsem v domácnosti – jsem. Děti jsou čisté a veselé, já mám dva čtvrtky. Naprostá spokojenost. A když nikam nechodím, nikdo se mi neposmívá.

Olga: Jistě, ale myslela jsem, že máš přece jen určité ambice-

Andrej: A vidíš – nemám! Nemám ambice, mám čtvrtky.

Olga: To není vtipné a ty to víš.

Andrej: Ano, vždycky jste si všichni bůhví proč mysleli, že mám ambice, hlavně otec si to myslel. Andreji, musíš to někam dotáhnout. Ale nikdo mi neřekl, co a kam mám dotáhnout, věděl jsem jenom, že to bude těžké. A bylo, bylo to těžké pořád něco někam táhnout. Chceš mrkvičku?

Olga: To je tak ponižující.

Andrej: Ale prosím tě. Natálie je pořád v práci, já mám svatý pokoj. Feminismus? Ano. Děkuji mu, tleskám mu. Možná jsem někoho zklamal, ale sebe ne, sebe ne, pochopil jsem konečně, kdo jsem a co chci, co je moje cesta.

Olga: Vážně?

Andrej: Jsem prostě rád doma, rád jím, lenoším, chodím na krátké procházky, děti po mně skáčou jako po trampolíně. Až děti vyrostou, pořídím si jezevčíka. A to je celé.

Olga: Chci tě pouze upozornit, že si naprosto odmítám vzít na svědomí tvůj osobní-

Vstupuje Baronek s velkou kyticí.

Baronek: Dobrý den.

Andrej: Dobré ráno, den jako vymalovaný, ani jsem dospát nemohl, první čtvrtek, druhý čtvrtek...

Olga: Učím až odpoledne-

Baronek: Já vím, přišel jsem-

Andrej: Mrkvičku?

Baronek: Díky.

Olga: Vázu...vázu...

Baronek: Mám lístky na jazz. Dnes večer. Máš ráda jazz?

Olga: Ne. Nevím.

Baronek: Aha, tak-

Olga: To nevadí.

Baronek: Takže půjdeš?

Olga: Ne. Nevím. Nehodí se, abych- Nečekala jsem tě- Kde je ta váza?

Olga nervózně hledá vázu. Mezitím vstupuje Irina. Baronek se pokouší kyticí schovat, ale nepodaří se mu to. Následuje rozhovor, jemuž je vzdáleně přítomna i Olga.

Iri: Viděla jsem je. Nemusíš se schovávat.

Baronek: Eh...

Iri: I když naprosto rozumím tomu, žes je tady chtěl pro mě nechat a radši hned jít.

Baronek: No-

Iri: Co na to říct. Je to hloupý. Prostě se to nepovedlo. Myslím, že už se nemůžeme kamarádit jako dřív, po tom, co se stalo. Ale jsem ráda, že je to konečně jasné. Takže ti vlastně děkuju. Tolik času- Já nevím. Jsem asi vážně pitomá.

Baronek: Promiň. Mrzí mě- Omlouvám se.

Iri: Jasně.

Baronek: Jasně.

Iri: Už bys sem neměl chodit.

Baronek: Jasně. Já vím-

Iri: Tak ahoj.

Baronek: Ahoj.

V pozadí Olga s vázou přikývne.

Baronek: A nemohl bych někdy-

Olga zavrtí hlavou.

Iri: Ne.

Baronek: Ne.

Olga: Ne.

Baronek: Tak sbohem.

Baronek pokládá květy na stůl. Odchází. Olga postaví kytici do vázy. S hlavou zabořenou do květů zůstává několik dlouhých minut.

Olga: Sbohem.

Ticho.

Andrej: Tak co si dneska uvaříme? Kukuřičnou polévku a zeleninové chechtance? *K Irině* Nebreč. Musí se žít. Jednou se všichni dozvíme, k čemu to všechno bylo, všechno to utrpení. *K Olze* Ty taky. Musí se žít. Musí se jíst.

Andrej a Iri se objímají.

Iri: Zeleninové chechtance? To se tak fakt jmenuje?

Andrej: Jo. Můj vlastní recept.

Iri: Ty jsi vážně dobřej.

Andrej: Za pár let třeba budu mít svůj vlastní pořad v televizi. O vaření samozřejmě. Sám doma a ženatý.

Iri: Nedělej si srandu.

Andrej: Kdo ví...

Iri: Ach jo.

17.

Za zvuku iluzorní popové písně se Máša chystá na první snové rande s panem Petrem. Z dálky se ozývají v echu jeho věty. Vidíme siluetu přicházející postavy.

Petr: Jsem vysoký, jsem inteligentní, se smyslem pro humor, jsem.

Jsi skvělá, báječná, jsi zralá žena, jsi.

Máša: Tak je to tady. Marie, je to tady. Ted' nebo nikdy.

Ostré světlo.

Petr: Dobrý den.

Máša: Dobrý...den.

Chvilé trapného ticha.

Petr: Ano. Květiny?

Máša: Díky.

Nezdařený pokus o polibek na uvítanou.

Petr: Tak jak to jde?

Máša: Jde to.

Petr: Aha.

Máša: Ano.

Petr: No.

Máša: Jakou jsi měl cestu?

Petr: Příšerní cvoci na silnici. Vytočil jsem se strašně, nějaká zase baba za volantem, strašně jsem se vytočil a tak dál.

Máša: Ano.

Petr: Čekalas určitě nějaké monstrum, já to znám, už jsem měl pár schůzek naslepo. Ženská napíše šedesát kilo a je z toho nejmíň metrák. Haha. To byl vtip.

Máša: Ano.

Petr: Nesmála ses.

Máša: Já vím.

Petr: Jistě znáš všechny únikové východy, co? Pro případ, že bych byl nějaký ohava, co?

Máša: Já nevím.

Petr: No nestyd' se a klidně prohlížej. Já se za sebe nestydím. Jsem, myslím, nadprůměrně inteligentní, pohledný i chytrý, bohužel nepříliš majetný, v pronájmu

prozatím bydlící, avšak o to více v práci se snažící muž. Mám dvě ruce, dvě nohy, hemživost vysoko nad střeoevropským průměrem. Žádné problémy nemám, neskrývám, nic netajím. Většinou mají problém ženy. Ženy, ženy, jste vůbec některá normální? Všechny máte nějaký problém. Najít v dnešní době normální ženu, co nemá problém, to je prostě rarita.

Máša: Rarita.

Petr: A já jim stále říkám: Já nejsem tvůj psychiatr! Mě to nezajímá! Já tvoje problémy poslouchat ani řešit nebudu. To není moje věc! Ty, doufám, nemáš žádné problémy.

Máša: Já-

Petr: Cítím, že jsme byli propojeni – multidimenzionálně. Ano. Víš, co tím myslím?

Máša: Já už asi- Budu muset- Jít?

Petr: Aha. Nečekal jsem, že budeš mít tak málo času.

Máša: Velmi, velmi málo času. Ano. Už je to tak. Bohužel.

Petr: Můžeš ke mně být naprosto otevřená? Co se děje? Potěšila by mě jediná upřímná odpověď.

Máša: Proč?

Petr: Řekni prostě, že se ti nelíbím.

Máša: Ale-

Petr: Zasloužím si snad aspoň jedinou upřímnou odpověď po všem, co jsme spolu prožili.

Máša: Nelíbíš se mi.

Petr: Výborně, další taková. Co si myslíš?

Máša: Já?

Petr: Ano, ty.

Máša: Víš co?

Petr: Už mi nepiš. Věnoval jsem ti takovou pozornost, tolik informací, transpersonálních. Nic jsi nepochopila. Nic. Další taková.

Máša: Tohle nemá cenu. Ahoj.

Pan Petr mizí.

18.

Máša je náhle opět doma v obývacím pokoji. Olga stále s hlavou v kytici, Iri s Andrejem se objímají.

Máša: Jsem zase doma?

Iri: Jsi zpátky. Hurá!

Andrej: Kdes byla?

Máša: Kde jste byli vy?

Andrej: Tady. Vaříme a pomáháme. To je ta hra.

Iri: Hezká kytko.

Máša: Ani ne.

Iri: Setkali jste se? Konečně?

Máša: Ani ne.

Iri: Měl kučeravé vlasy?

Máša: Měl. Před dvaceti lety určitě. Vlastně ne. Ne. Nesetkali jsme se. Byl to jen sen, co se mi zdál.

Iri: Pan Petr. Petr Pan.

Máša: Uletěl.

Iri: Třeba je to dobře. Mně taky uletěl.

Vstupuje Jan s velkou kyticí.

Jan: Hou hou hou! Dobrý den!

Iri: Hezká kytko. Teď mám trochu děja vu.

Jan: Kde je paní domu?

Podává Andrejovi kytku.

Máša: Která?

Jan: Natálie?

Natálie: Tady, pane řediteli.

Jan: Vrrr. Máš sbaleno?

Natálie: Vrrr. Mám.

Jan: Skvěle. Odměna pro pracovníci roku. Tady jsou vouchery. Eurovíkend v Moskvě.

Natálie: Jedeme do Moskvy! Služebně! Na poznávací zájezd!

Jan: Rudé náměstí, chrám Vasila Blaženého, Mauzoleum, Kreml, Manéžní náměstí, Bolšoj těatr.

Natálie: Co to je? A to je vlastně jedno.

Jan: A druhý den budeme pokračovat - GUM, luxusní nákupní centrum-

Natálie: *euforicky* Luxusní? Nákupní? Mají tam kožešiny?

Jan: Spousty! A odpoledne návštěva Vrabčích hor.

Natálie: Jůva! Jedeme do Moskvy! Služebně! Na poznávací zájezd!

Jan: Připravená?

Natálie: Jedem. Pa, milácci. Pa, pa, ahoj, opatrujte se mi tady, krabičky a tak dál, jedeme do Moskvy. Jenom na skok, na eurovíkend. Do Moskvy! Jůva! *Zpívá* Nas ne dogonyat!

Odcházejí. Chvilé ticha.

Iri: Do Moskvy? Ona jede do Moskvy? Do té Moskvy, o které nám vždycky vyprávěl táta? A my zůstaneme tady, v téhle zemi nikoho, v téhle periférii všech periférií, kde jsou jen čmoudy a šedý bakelitový stoly v bufetu a nikdo se neusmívá, nikdo nemá hudební sluch? A to už je všechno? Tohle je celé?

Máša si zapaluje cigaretu.

Iri: Máš ještě jednu?

Máša: Určitě.

Iri: Má to cenu?

Máša: Má, jsi teprve na začátku, za čas se z toho vymotáš. Jako já. Starší jsi chytřejší.

Iri: Začínám trochu rozumět, možná...

Kouří.

Máša: Jednou o nás někdo napíše román. Velký, klasický, brožovaný román. Bude se jmenovat Kuřačky a spasitelky.

Iri: Kuřačky a spasitelky.

Olga: Vejdou do Božího království.

Andrej: A já budu vaše včelí královna.

Olga: Holografický vesmír. Taková kravina! To mi promiň.

Máša: Já vím, kapitální kravina!

Andrej: *k Máše* Máš hlad?

Máša: Příšernej.

Andrej: Panáka taky?

Máša: Taky.

Andrej: *k Iri* Ty taky?

Iri: Taky.

Andrej: Výborně.

Připíjejí si.

Andrej: Musí se žít, milé sestry, musí se žít. I ten sranec se musí žít. Tady nebo jinde. No co už. *K Olze* Ty taky?

Olga: Ne. Já nemůžu.

Andrej: Tak liška si dá. Ta nikdy neodmítne, ta naše patronka lásky a plodnosti. Moc nám nedopřála, že? Jestlipak my jsme ji dost krmili... Ale teď jsem tu já a už nebude mít nouzi, uvidíte.

Máša: Proč nemůžeš pít?

Olga: Nemůžu, no.

Chvilé ticha. Olga vytahuje malé černobílé foto.

Máša: Co je?

Iri: Co to je? Fazole?

Máša: To – není - fazole-

Andrej: Není! To není fazole!

Máša: Já se picnu! Já se picnu! Pojd' ke mně! Ty jsi neskutečná, ty spasitelko! Prej Přítel dětí Unicef!

Andrej: Litř koňaku tam lišce naliju. Dva litřy. Rum taky.

Iri: Tak můžete mi někdo vysvětlit-

Máša: To není fazole. Je to...

Olga: Bude se jmenovat Kajetán.

Po chvíli.

Máša: Mám jenom poslední otázku. Kdo místo tebe pojede do Tibetu?

Konec.